

Konventioner tilsidesættes paa det blodigste. Jeg forstaaer ikke denne Politik.

Vilhelm Rasmussen: Jeg hørte paa et tidligere Tidspunkt af disse Forhandlinger med stor Interesse paa den Tale, der blev holdt af det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem derom, at det har været en stor Lykke, at de Danske i den nordlige Del af Sønderjylland var i Stand til at bevare deres Sprog og deres danske Kultur trods de Vanskeligheder, hvorunder de levede, og jeg var ogsaa enig med det ærede Medlem i den Betragtning, at den Grænse, Danmark nu har faaet Syd paa, ikke skal forsvares og ikke kan forsvares med Vaabenmagt, men at den, for saa vidt den skal værnes, maa blive værnet ved et borgerligt, fredeligt Kulturarbejde. Saa langt var jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, og hvad den sidste Betragtning angaar, falder den jo sammen med Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister ved en anden Lejlighed har fremsat her i dette høje Ting, da han udtalte, at Danmarks nye Grænse ikke kunde forsvares ved Vaabenmagt. Men naar det ærede Medlem gaar ud fra de Præmisser, kan jeg ikke forstaa, at han kan komme til det Slutningsresultat, hvortil han kom. Hans Slutningsresultat var jo det, at han gav den højtærede Forsvarsminister, Regeringen i det hele taget, sin Tilslutning til de Lovforslag, der nu i dette Øjeblik er til Behandling. Disse Forslag hviler jo nemlig i deres Princip paa Anerkendelsen af og Udnyttelsen af den almindelige Værnepligt og vil, for saa vidt de gennemføres, kunne faa de Følger, som kan komme af, at en lille svag Staat som Danmark har lagt den almindelige Værnepligt med alle dens Konsekvenser til Grund for sin Forsvarsordning. Derfor vil jeg gerne have Lov til som mit Bidrag til denne Forhandling om den fremtidige Hærordning i Danmark at gøre nogle Bemærkninger om de Virkninger, som vi under Verdenskrigen har set af, at den almindelige Værnepligt har været udnyttet til Landenes Forsvar her i Europa.

Derved imødekommer jeg ogsaa et Ønske fra den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen), som i sin Tale udtalte en Beklagelse af, at man, saa vidt han kunde forstaa, ikke rigtig længere erindrede Verdenskrigen, og det forekommer mig, at det har han Ret i. Den Forhandling, der er ført her, er ført, som om Verdenskrigen var en fjern Fortidsbegivenhed, uden at nogen af dem, der forsvarer Regerings-

forslaget, har gjort noget som helst Forsøg paa at klare for sig selv og for andre, om det virkelig er forsvarligt, at et lille Land som Danmark træffer en Hærordning, der fører den Risiko med sig, at Danmark før eller senere, naar en Krig igen opstaar i Europa, drages med ind i en saadan Krig og faar alle Følger af en saadan Eventualitet. Det er dog et Problem, man ikke kan vise tilbage. Det blev heller ikke helt vist tilbage af den ærede Ordfører for Venstre, idet han, om end kun ganske løseligt, mindede om, at der dog var en lille Stat, med hvilken man efter hans Formening kunde sammenligne Danmark, og at denne lille Stat havde et betydeligt Hærvæsen, fra den var kommet med i Verdenskrigen. Den lille Stat, han dertænkte paa og nævnte, var Belgien, men det ærede Medlem glemte at gøre opmærksom paa, hvorledes det gik Belgien, og han glemte at gøre opmærksom paa, at Belgien, selv om det nok er et lille Land, paa ingen Maade i militær Henseende kan sammenlignes med Danmark. Der er paa to Punkter en meget væsentlig Forskel. Det er rigtigt, at Belgien er et lille Land. Det er ikke stort større end det nuværende Jylland, men det har en meget større Befolkning end Danmark. Der er altsaa et ganske anderledes Menneskemateriale at tage af. Det havde, den Gang Krigen udbrød, 7½ Million Indbyggere. Men dernæst adskiller det sig ogsaa fra Danmark i en anden Henseende, som er noget meget væsentligt, naar man taler om et Lands Hærordning og en eventuel Krigsførelse. Denne anden Forskel beror derpaa, at Belgien er en Enhed, et enkelt Landomraade, medens Danmark jo ikke er en Enhed, men foruden Halvøen bestaar af en hel Række Øer. Det har den Følge, at hvis Danmark skal kunne føre Krig med nogen som helst Udsigt til, at det kan have gavnlig Betydning for Danmark, saa maa det af to være Tilfældet: Enten maa Danmark kunne sikre en Forbindelse mellem sine forskellige Landsdele, saaledes at de Hærafdelinger, der findes i Danmark, kan benyttes paa det Sted, hvor der er Brug for dem, eller hvis det ikke er muligt, saa maa man erkende, at vort Land i Kraft af sin geografiske Beskaffenhed ikke kan have en Hær, men at vi kun kan have Hærstyrker, hver paa sit Sted i Landet. Nu erkendes det fra den militære Sagkundskabs Side, at det sidste er Tilfældet. Vi kan ikke, siger den militære Sagkundskab, vente i en Krig at kunne skaffe en Forbindelse og vedligeholde en Forbindelse mellem de forskellige Landsdele. Det vil altsaa sige, at de Hærstyrker, der